

Vůdce, černá magie a záhada Longinova kopí

Podle zápisků dr. Steina ovlivnila černá magie Hitlera ještě v době, kdy se bezcílně toulal Vídní, a zájem jej neopustil ani po prožití téměř nervového otřesu za 1. světové války. Když se nacistická strana rozrůstala, začal se zvýšenou měrou spoléhat na německé okultní bratrstvo, aby si udržel kontrolu nad svými nejvyššími spolupracovníky.

Stein uvádí, že ve skupině zaujal jedno z předních míst vídeňský okultista Guido von Liszt, vůdce Krvavé lóže, jenž praktikoval černou magii a sexuální perverzi. Narodil se v roce 1848 jako syn obchodníka s koženým zbožím a posedla jej myšlenka, že Němci představují hrdinskou rasu modrookých, plavovlasých bojovníků. Sám sebe považoval za posledního přeživšího člena tajné společnosti mágů, Armanen, jejímž cílem se stala obnova zašlé slávy nordické rasy. Patrně mu ještě nebylo dvacet let, když se Liszt plazil před oltářem v podzemní hrobce katedrály sv. Štefana ve Vídni, zřekl se katolického vyznání a přísahal, že postaví chrám božstvu Wótanovi.

Během let vyhlížel Lisztův zevnějšek stále výstředněji, nosil dlouhý bílý plnovous, splývající až k pasu, a protloukal se jako chudý novinář a autor množství knih o pangermánském mysticismu. Za zmínku stojí tituly Německé mytologické krajiny (1891) a Tajemství run (1908), jimiž přivábil skromné procento čtenářů a jejichž prostřednictvím si vydobyl renomé "otce lidového okultismu".

Roku 1909 tisk Liszta odhalil jako vedoucí osobnost podzemní okultní skupiny. Skupina si při magických rituálech zvolila svastiku místo kříže a při pokusu vyvolat démona během obřadu stvoření Měsíčního dítěte použila tělo nahé prostitutky. Zdá se, že po celou čtvrtinu století Liszt využíval svastiku i jako symbol čistoty rasy a novodobého pohanství, kterýžto zvyk pak přejala i rodící se nacistická strana. Když se zpráva o jeho praktikách objevila na titulní straně Arbeiter Zeitung, Liszt uprchl do Německa.

Jakmile se stárnoucí mystik dostal bezpečně za hranice, začal Lóži tajně přebudovávat - spojil se s některými svými bývalými spolupracovníky, kteří se již dříve zavázali krvavou přísahou a nemohli tedy skupinu opustit, jinak by za to zaplatili životem.

Pohlédl se rovněž po nových rekrutech. V tom mu pomáhaly jednak demoralizující účinky 1. světové války, jednak i touha určité části populace po magických zážitcích. Dr. Stero Maxe Caulfielda ubezpečil, že ve chvíli, kdy se Hitler chopil moci, již skupina nabyla starých sil.

Nacistická krvavá lóže se scházela při provádění tajných rituálů uctívání Hitlera. Při obřadech používala symbol vůdcovy krve. Mezi členy lóže patřil hlavní židobijec Julius Streicher, tvůrce rasových teorií Alfred Rosenberg, šéf gestapa Heinrich Himmler i chvástavý velitel Luftwaffe Hermann Göring. Spolu s Hitlerem se tyto muži snažili získat ďábelskou moc tím, že sváděli z pravé cesty všechno svaté. Jejich svastika se záměrně podobala pokroucenému obrazu starého křesťanského symbolu

a jejich záslusk na svaté kopí se řídil stejným principem. Měli v úmyslu moc kopí spoutat.

Ale kopí se zatím nacházelo mimo Hitlerův dosah - ve Vídni. Když se však führer rozhodl obsadit v roce 1938 Rakousko, věděl, že brzy učiní více, než že si jen relikvii prohlédne ve vitríně. Podle dr. Steina vůdce věřil, že jakmile si hrot kopí přivlastní, bude schopen využít magický talisman k tomu, aby se on sám stal pánem světa. Caulfield říká, že pověsti o Hitlerových magických schopnostech přivábily pozornost i jiných historiků, ale nezmiňuje se, z jakých pramenů čerpal. Je možné, že četl slova Alana Bullocka z roku 1952: Hitlerovy schopnosti, jimiž očaroval posluchače, lze přirovnat k okultnímu umění afrických kmenových kouzelníků či asijských šamanů. Později a mnohem konkrétněji se o Hitlerovi vyjádřil Francis King v knize Satan a svastika: okultismus v nacistické straně (Satan and Szmastika: The Occult in the Nazi Party, 1976):

Ještě jedna stránka führerovy činnosti oslňovala tehdejší okultisty. Říkalo se o něm, že byl mistrem umění rituální magie a znalostí navození změněných stavů vědomí silou vůle. Jen v jednom či dvou případech o něm tvrdili, že praktikoval magii spojenou s primitivním čarodějnictvím a čtením z kouzelných knih (grimoires) či že se odíval do bílého roucha, kreslil magické kruhy a prozpěvoval barbarská vzývající zaříkávadla, jež měla vyvolat hmotnění démona. Většinou zdůrazňovali, že se Hitler ani nemusel učit technikám změněných stavů vědomí, které používali rituální mágové moderních bratrstev typu zlatého úsvitu či kabalistického růžového kříže.

V tomto bodě zprávy nám Max Caulfield představuje dalšího z důležitých účastníků dramatu - plukovníka SS Konráda Bucha, šéfa nejvyššího stranického soudu (Oberstes Parteigericht), člověka, jenž pracoval v mírové době jako právník a posléze se stal Hitlerovým osobním poradcem. Tento hubený, neblaze proslulý Prušák si získal führerovu důvěru nemilosrdnou likvidací německého svobodného zednářství a tím, že po celé zemi shromažďoval materiály dokumentující sílu římskokatolické církve. Stal se rovněž mužem, jenž měl více než jen povrchní zájem o cíl svěřené mise. Caulfield píše:

Dr. Stein zjistil, že Buch patřil k těm elitním nacistům, kteří sdíleli Hitlerovu bájnou víru ve svět přesahující běžné chápání: v tajný a nebezpečný svět okultních věd. O kopí, po němž vůdce toužil, věděl všechno a podobně jako on věřil v jeho moc.

Dokonce ještě před uskutečněním plánu obsazení Rakouska vyslal Hitler Bucha do Vídně s tajným úkolem. Měl v úmyslu pojistit se, aby kopí a ostatní cenné insignie staroněmecké říše, již zmiňované Reichskleinodien, nezmizely dříve, než do Vídně dorazí sám, ne boť v minulosti se to stávalo, když se na obzoru vynořil nějaký dobyvatel. Hitler svému plukovníkovi SS sdělil, že kopí hodlá převzít osobně, a to u příležitosti své příští návštěvy Dvorní klenotnice. Buch přijel do Vídně 12. března, několik dní před Anschlussem, přestrojený za obchodníka. Zamířil do malého hotelu nedaleko muzea a ubytoval se tam. V nevinně vyhlížejícím příručím kuffíku měl složenou uniformu SS, německou vojenskou pistoli Luger, s níž do vedl dobře zacházet, a tajné rozkazy. Stálo v nich i výslovné nařizení zabít kohokoli, kdo by se pokusil překazit führerův záměr. Více než týden strávil Buch tím, že denně splýval s

davem ná vštěvníků muzea, kteří neměli tušení, co jim budoucnost přinese. S typicky pruskou důkladností studoval rozmístění sálů a tu a tam zůstával nenápadně pozadu, aby si zkontroloval sál č. 11, v jehož expozici se vystavovalo kopí i ostatní říšské insignie. Nic neponechal náhodě. Když nadešla noc, kdy mělo dojít k anexi Rakouska a polní maršál Wilhelm Keitel překročil s 8. armádním sborem a částí proslulé Pancéřové divize hranice, Buch začal rychle jednat. Z první vlny německých vojsk, jež dorazily do Vídně, mu byla přidělena skupina složená z příslušníků nacistických úderných jednotek - věděl, že mají jasný rozkaz bezvýhradně splnit každé jeho slovo. Jakmile muže shromáždil, Buch se převlékl do vojenské uniformy. Skupina vyrazila přes Ringstrasse do Historického a uměleckého muzea a napochodovala do Dvorní klenotnice. Nikdo se černooděncům nepostavil na odpor. Během hodiny naskládal plukovník s příslušníky úderných jednotek všechny exponáty Reichskleinodien do kufříků - mimořádnou pozornost přitom věnoval křehkému hrotu kopí, který uložil zvlášť. Buch chtěl vše dokonale připravit pro okamžik führerova vjezdu do Vídně. Vůdce však očekávali až příští den. Hitler hodlal nejprve navštívit rodiště v Linci a položit věnec na hrob matky v Leondingu. Co se týkalo vlastního bezpečí a úcty, führer se stával opatrnějším, tak že potřeboval i čas k vykonání náležitých bezpečnostních opatření ve městě, aby zamezil případným protinacistickým demonstracím či atentátům. Caulfield pak popisuje další významný mezník v historii svatého kopí:

Vstup Hitlera do Vídně zdravily ohromné zástupy, přes 200 000 lidí. Vůdce zamířil k řečnické tribuně před průčelím Hofburgu, před níž pak vykonaly přehlídku rakouské oddíly SS, a přijal nekritický obdiv lidu. Toho večera se konala v Královském paláci honosná recepce, na které se plukovník Buch chystal odevzdat kopí führerovi. Když Buch se svou skupinou vstoupil, oslavili hosté nacistický úspěch šampaňským. Skupina s kopím se protlačila přeplněným recepčním sálem až před Adolfa Hitlera. Plukovník Buch srazil podpatky, napřáhl hubenou paži k nacistickému pozdravu a pravil: „Die Heilige Lanze, mein Führer!“ Účinek byl elektrizující. Když Buch se vši vážností předával trofej, zavládlo ve shromáždění téměř posvátné ticho. Po vzoru habsburských císařů Hitler dovolil, aby mu Buch poklepal koprím na rameno.

Pole dr. Steina se v místnosti mnozí rakouští aristokraté zachvěli znepokojením. Pokukovali vzájemně po sobě plni obav, když no vý vůdce přebíral kopí a oči se mu přitom potěšeně třpytily, jako by do rukou uchopil cosi, po čem toužil celá léta - což také byla pravda. Někteří z přítomných však chápali večerní akt spíše jako rouhání. Cožpak před nimi nestál člověk, jenž byl ve své cestě za mocí posedlý věcmi okultními a nadpřirozenými? Slova, jež pak vyslovil, mohla vzniklé obavy jen stěží uklidnit:

Cítím, že mne povolala sama Prozřetelnost. Přidělila mi úkol znovu sjednotit německý lid - připojit svou domovinu k Říši. Věděl jsem, že mám toto životní poslání. Žil jsem pro ně a myslím, že jsem ho nyní splnil. Zítra každý Němec uvidí, že ten okamžik již nadešel, pochopí jeho důležitost a pokorně se pokloní Všemohoucímu, jenž pro nás ten zázrak vykonal během několika týdnů!

Právě v tom okamžiku - jak si o mnoho let později poznamenal do svých zápisků - přepadl dr. Waltera Johannese Steina strach, že Hitler si nenaplánoval použít kopí po vzoru četných předchůdců ve jménu dobra, nýbrž ve jménu zla. Když se ozbrojil symbolem neporazitelnosti, dokáže všechno. Po prostudování poznámek dr. Steina

došel Caulfield k přesvědčení, že zná skrytý význam onoho podivného Hitlerova proslovu:

Pochopili jen ti, kteří s Hitlerem sdíleli jeho temné tajemství. Vůdce tím neprovolal děkovnou modlitbu Bohu, ale silám temnot. Dopustil se nejvyššího rouhání, neboť svou víru a budoucnost spojil s těmito silami. S kopím po boku vzdal díky Dáblu.

Z jedné tehdejší zprávy se dozvídáme, že Hitler strávil s kopím hodinu o samotě - podobně jako o čtvrtstoletí dříve. Všechny vykázal z místnosti - doprovod, všechny rakouské představitele i po zvané hosty - a s malým hrotem kopí v rukou pak v tichosti rozjímal.

Ať tak či onak, Max Caulfield cituje Steinova zjištění, která dokazují, že Hitler si čerstvě ukořistěné kopí žárlivě střežil sám pro sebe po mnoho měsíců. Když blesková válka (Blitzkrieg) vedená hitlerovskou armádou a vzdušnými silami zdolávala jeden evropský národ po druhém, führer získal jasný důvod věřit v neporazitelnou moc kopí. Vypadalo to tak, že dokonce ani během války s Anglií a několika jejími vytrvalými spojenci se neobjevilo nic, co by jej mohlo zastavit a překazit mu plány na ovládnutí světa. A vsutku, pro příštích pár let se zdálo, že Hitlerova moc a neporazitelnost kopí jsou absolutní. V další části svého výzkumného díla však Caulfield ukazuje, že svaté kopí ovlivnilo Hitlerův osud i v těch ohledech, s nimiž vůdce vůbec nepočítal.